Namnet *Asgæiʀʀ* är i runinskrifterna icke så vanligt, som man skulle kunna tro. Det är belagt, utom här, i L 97 Vigby bro, Dalby sn, L 239 Gränsta, Knutby sn, L 564 Skottsilla, Knivsta sn, L 702 Vekholms kyrka, L 714 Enköping, L 736 Väckby, Enköpings-Näs sn, L 794 Hässelby, Harbo sn; L 1040 Hammarön (Värml.)(?), L 1073 Svalesmoen, Njurunda sn (Medelpad), L 1395 Fölene sn (Västergötl.). Om mansnamnet *Orøkia* se Sö 205. Namnet står här, märkligt nog, i nominativ i stället för såsom väntat i ackusativ. Förmodligen har ristaren tänkt sig det som predikativ i en sats *Hann het Orøkia.* Jfr U 200.

Oklart är 42—44 **lok**. Av allt att döma är det ett kvinnonamn. Något sådant är emellertid icke känt, varken från runinskrifterna eller från litterära källor. Fonetiskt är **lok** mångtydigt. Brate tolkar det som *Laug* Lög, men det förefaller osannolikt, att Visäte skulle ha återgivit **au** med runan **o**, och ett enkelt *Laug* (fsv. *Lögh*) är f. ö. okänt (däremot vanligt som senare led i sammansatta kvinnonamn). **lok** är dotterdotter till Orökja och förmodligen dotter till Björn eller Åsger.

Om formen (ack.) *faðursfaður* se U 336. Jfr *faðurfaður* U 241.

Ristningen är, såsom redan Brate har antagit, utan tvivel utförd av Visäte. Härpå tyder såväl ristningstekniken och ornamentikens detaljer som runornas former (märk särskilt **f**-runan), bruket av **ei** i **askeiʀ**, **reisa**, **stein**, och inskriftens formulering.

351. Solsta, Frösunda sn.

Pl. 30.

Litteratur: E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 75, Anteckningar (ATA).
Äldre avbildning: Brate foto 1904 (ATA).

Ristningen finnes på den uppåtvända sidan av en jordfast sten i hagen V om gården Solsta, omkring 75 m. från mangårdsbyggnaden och lika långt SÖ om järnvägen Stockholm—Rimbo, omkr. 150 m. N om U 350. Stenen är ganska tjock, och sannolikt har den aldrig varit rest. Ristningen går nämligen nedtill ganska nära stenens kant, och fotstycket blir alltför kort för att kunna bära den mycket tunga stenen. Strax i närheten är en bergknalle, och det förefaller icke omöjligt, att stenen en gång har hört till detta berg. Den synes passa in i ett hak i berget.

Ljusgrå, finkornig granit. Stenens längd 1,90 m., bredd (nedtill) 1,70 m.; ristningens längd 1,54 m., bredd 1,40 m. Stenen är kullrig, men den ristade ytan är tämligen jämn. Ristningen är tämligen djupt huggen; den är överallt tydlig och väl bevarad.

Ristningen har liksom U 350 blivit upptäckt omkring år 1899, efter vad som uppgivits för Brate, genom att hästar, som betat i hagen, sparkat undan mossan på stenblocket.

Inskrift:

· ketil · lit · reisa · stein · aftʀ · faþur · sin · uistein · auk · uikr · koþ hialbi · ant hans ·
5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60
bona sin ·
65

Kætill let ræisa stæin æftiʀ faður sinn Vistæin ok Vig[æ]r[ðr] — Guð hialpi and hans — [at] bon[d]a sinn.

»Kättil lät resa stenen efter sin fader Visten och Vigärd efter sin man. Gud hjälpe hans ande.»

Till läsningen: 2 **e** är tydligt stunget; likaså 10, 16, 35 **e**. Däremot icke stungna 43, 45 **k**. 3—4 **ti** äro mycket skadade; av 3 **t** finns blott v. bst och hst:s nedersta del i behåll. 11 och

66 **i** stå fritt inom slingan, utan att nå till ramlinjerna. Intet sk finnes efter 47 **þ**, 56 **t** och 64 **a**. Alla runorna i 41—44 **uikr** äro fullt säkra. De båda **f**-runorna ha den för Visäte karakteristiska formen, där nedre bst ej når upp till slinglinjen. En liknande egendomlighet utmärker de båda **b**-runorna: bst går icke fram till slinglinjen, varken upptill eller nedtill.

Inskriftens båda sista ord, 61—67 **bona sin**, kunna knappast tolkas på annat sätt än som *bonda sinn*, med en **t**-runa uteglömd efter 63 **n**. Man måste förmoda, att ett 'efter' är underförstått från det föregående 19—22 **aftʀ**. Då orden **bon[t]a sin** genom satsen **koþ hialbi ᛁ ant hans** äro skilda från de ord **auk ᛁ uikr**, med vilka de närmast höra samman, måste man antaga, att de ha blivit tillfogade efteråt. **auk ᛁ uikr** »och Vigärd (lät resa stenen)» har förefallit oklart och behövt ett förtydligande.

Under förutsättning att detta är riktigt, bör 41—44 **uikr** vara ett kvinnonamn, namnet på den döde Vistens maka. Det återger då det från runinskrifter välkända namnet *Vigærðr*, *Vigærr*, med *ð* bortfallet i nom. mellan de två *r*-en (jfr **þorker** *Þorgærðr* U 14, **askir** U 318, **hulmkir** U 326). Visäte har i så fall även här gjort sig skyldig till ett ristningsfel, i det han har överhoppat runan **i** mellan **k** och **r**.

U 351 är utan tvivel, liksom U 350, ristad av Visäte, såsom redan Brate har förmodat. Härpå tyder, utom korsets form och vissa andra ornamentala detaljer, runornas former (särskilt **f**-runan), bruket av **ei** i **reisa**, **stein** och **uistein**, formen **koþ** 'Gud' och ordföljden **aftʀ ᛁ faþur ᛁ sin ᛁ uistein**, med släktskapsordet ställt framför namnet.

352. Vreta, Frösunda sn.

Pl. 30.

Fig. 59. U 352. Vreta, Frösunda sn. Efter B 49.

Litteratur: B 49, L 510, D 2:151. J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 101; E. Brate, Anteckningar (ATA).

Äldre avbildningar: P. Helgonius o. J. Hadorph, träsnitt (i Monumenta 3 och B 49); Dybeck a. a.; Brate foto 1904 (ATA).

Runstenen står rest på en höjd 75 m. NNV om Vreta gård, 30 m. Ö om landsvägen. Ristningen är vänd mot vägen.

Enligt Peringskiöld var platsen: »Otterstad». Vreta är en utflyttad gård från Åttesta (Otterstad). Dybeck omtalar, att stenen ända till våren 1869 låg »högt upp i vestra sluttningen af en ansenlig höjd öster om gamla Otterstad, der en nyligen utbygd gård är. Han är nu rest längre i söder på samma höjd.»

Spräcklig gnejsgranit, övervägande blågrå. Höjd 2,25 m., bredd 0,97 m. Ytan är ojämn. Ristningen är delvis skadad och otydlig, grunt huggen.

Inskrift (med det inom [ ] supplerat efter B 49):

× sihlauh × lit × stain[a r]ita × iftiʀ sihuiþ sun sin
5 10 15 20 25 30 35

Siglaug let stœina [r]etta œftiʀ Sigvið, sun sinn.

»Siglög lät uppresa stenen efter Sigvid, sin son.»

Till läsningen: Efter 15 **n** är ett stycke av stenen avslaget och förkommet. Av 18 **i** finns endast ett par rester i behåll.